

POLGÁRI JOG

KÖZGAZDASÁG ÉS PÉNZÜGY

Őrségváltás.

A magyar bírói hierarchia legmagasabb két posztján változás történt. Oszwald István, a magyar kir. Kúria és Degré Miklós, a budapesti ítélőtábla elnöke, ugyanazon napon vettek búcsút a rájuk bízott bíróság vezetésétől.

Oszwald István nem volt markáns, jellegzetes egyéniség. Egy finom sziluett, egy halkszavú úr a magyar igazságszolgáltatás díszes ormán, amelyre nem az akarata, de képességeinek méltánylása juttatta. Szolgálati idejének jelentős részét a bírósági adminisztráció kötötte le — volt táblai elnöki titkár, törvényszéki elnök — és nem ebbeli pozícióiban teljesített munkájának kicsinylése, ha benne most, távozása alkalmával, az ítélőbíró kiváló tulajdonságait emeljük ki. Energiája nem a tekintélytartást kereső fellépésben, hanem munkabíráásban, a szívósságban jelentkezett. Elkerült minden külső csillogást, lendületességet, de nyugodt és tiszta judiciummal merült bele az eléje kerülő eset mélységeibe és ítéletei a fensőség elismerésének megnyugtató érzését váltotta ki a felekből. Ítéletei nyomán megnyugvás, „szent pihenés“ következett még az érdekeltek lelkében is — Oswald István a pereskedő felek felsőséges pacifikátora volt. Kiegyensúlyozott karaktere természetből adódó nyugodtsággal, egyenletességgel rótt a maga útját, amelynek iránya nem egy előre kirajzolt terv vonalán haladt.

Az utolsó két évben a Magyar Jogászegylet elnöki székét is ő foglalta el. Mint izig-végig gyakorlati jogász, a legnagyobb elismeréssel adózott a jog tudományos, elméleti művelésének. Példaadó magatartása e vonatkozásban igen nagy érték, különösen nálunk, ahol az átlagos felfogás a szükséges érzékenységgel nem rendelkezik, és ahol az elmélet megbecsülése helyett sokszor találkozunk egy fölényes kézlegyintés indokolatlan és lenéző göggyével.

Degré Miklós a másik távozó nagy bíró, érdekes párhuzam Oswald István mellett. Szikrázó tetterős egyéniség. Katonás alakja és a külsővel harmonizáló belső énje vezetői állásra egyenesen predesztináltak. Nem véletlen, hogy volt járásbírói vezető, törvényszéki elnök, majd a buda-

pesti központi járásbíróság első elnöke és megszervezője, végül a budapesti Tábla elnöke. Bírói működése a büntető-jog területére esett — a polgári jog művelésére szánt e folyóirat hasábjain hatásköri túllépés volna akár a dicséret elismerés is. Annál inkább emelhetjük ki nagy szervező képességeit. A legújabb bírósági generáció gondos kiválasztása oly nagy érdem, amely teljes súlvával tíz-húsz év múlva fog megmutatkozni, amíg a mai fiatalok képességei kibontakozást nyernek és igazolást fog nyerni Degré Miklós gárdája. A „természetes kiválasztás” sem megy automatikusan. Hozzáértő jó szem, emberismeret, az érték biztos felismerésének sokszor ösztönös ereje volt a delejtűje. Megítélésének helyességét nagy gyönyörűséggel, elégtétellel élvezhette és élvezte, mint a bírói és ügyvédi vizsgáló bizottság elnöke is.

Jólesően regisztráljuk, hogy Degré Miklós hívatási munkáján felül a büntető jog irodalmának is tekintélyes művelője. Nyilván ez tette őt fogékonyvá a fiatal tehetségek felkutatásának annyi gondosságot megkívánó munkájára.

Oszvald István és Degré Miklós sorsa a távozás dátumának véletlen egybeesésén felül találkozik abban is, hogy mint az ország legmegbecsültebb nagybírói, osztatlan köz-tisztelettel övezve vonulnak, a korhatár törvényének engedve, nyugalomba.

Bücsűzöld minden magyar jogász, minden magyar elismerése lobog feléjük.

Mértéket tartottunk még az önként kikivánczó dícséretben is a bücsűszónál.

A tartózkodó hang még inkább kötelező a fölkelő nap üdvözlésénél. Új gazdát kaptak a megürült sella curulisok. Töreky Géza, Hutás József és Láng-Miticzky Ernő régi munkásai a magyar bírói karnak. Nagy elődök nemcsak hagyományainak követését várja tőlük ez a sokat szenvedett, vívódó ország. E haza javára sok sikert óhajtottunk munkásságuknak. Ezzel a kívánsággal köszöntjük legfelsőbb bíróságaink új vezetőit.

Lemondás az igazgatósági tagságról.

Irta: ifj. Dr. Nagy Dezső.

Az újabb bírói gyakorlatnak az igazgatók felelősségét szigorító iránya és azok a súlyos pénzügyi s büntetőjogi következmények, amelyek a részvénytársaság fizetési képtelenségével rendszerint együtt járnak, az rt. igazgatói előtt sem ismeretlenek. érthető tehát, ha az aggodalomra okot adó első alkalommal sietve igyekeznek menekülni a súlyedő hajóról. A menekülés legbiztosabb és legegyszerűbb módja: a lemondás az igazgatósági